



Landbruks- og
matdepartementet

Høringsnotat

Forslag til forskrift om gebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelser

1. desember 2025

Innhold

1. Hovedinnholdet i forskriftsutkastet	3
2. Bakgrunnen for forslaget	3
2.1 Lovhjemmel	3
2.2 Behov for overtredelsesgebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelser	4
2.3 Gjeldende regelverk	5
3. Departementets vurdering	5
4. Merknader til forskriftsutkastet	9
5. Økonomiske- og administrative vurderinger	11

1. Hovedinnholdet i forskriftsutkastet

Landbruks- og matdepartementet sender med dette på høring et forslag til forskrift om gebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelser. Forslaget innebærer at politiet og kommunene får vedtaksmyndighet til å ilegge overtredelsesgebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelsen i hundeloven § 6 første ledd, og forskrifter gitt med hjemmel i § 7 første ledd om særlig sikring av hund der tamrein beiter. Bestemmelsen i hundeloven § 6 er den nasjonale båndtvangsbestemmelsen som slår fast at hunder skal «bli holdt i bånd eller forsvarlig inngjerdet eller innestengt, slik at ikke den kan jage eller skade husdyr, tamrein eller villlevende dyr og deres reir, bo eller hi» mellom 1. april til den 20. august hvert år. Forskriftskompetansen etter hundeloven § 7 er gitt til statsforvalteren for å gjøre det lettere å få til en helhetlig vurdering av store arealer uavhengig av kommunegrensene. Formålet med slike forskrifter er å beskytte reindriftsnæringen i områder hvor tamrein «lovlig» beiter, ettersom det i disse områdene kreves en særlig aktsomhet av hundeholder, se [Prop. 85 L \(2021–2022\) s. 80](#).

Forslaget innebærer også at den enkelte kommune kan søke om å få myndighet til å kunne ilegge overtredelsesgebyr for lokale båndtvangsbestemmelser. Lokale båndtvangsbestemmelser må være fastsatt i forskrift med hjemmel i hundeloven § 6 annet ledd.

Satsen for overtredelsesgebyr er foreslått satt til et rettsgebyr (R), som per 1. januar 2025 er 1324 kroner.

Departementet ser at det også kan være behov for administrative virkemidler ved brudd på båndtvangsregler på Svalbard, men siden hundeloven på nåværende tidspunkt ikke er gjort gjeldende på Svalbard, og de stedlige båndtvangsreglene er fastsatt i Svalbardmiljøloven, avventer vi å foreslå hjemmel for brudd båndtvangsreglene der. Vi vil komme tilbake med forslag om virkemiddelbruk på det tidspunkt forskrift om lovens anvendelse på Svalbard eventuelt foreslås.

2. Bakgrunnen for forslaget

2.1 Lovhjemmel

Lov om forsvarlig hundehold (Hundeloven) § 24 a gir hjemmel til å gi forskrift om overtredelsesgebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelsene:

«Kongen kan i forskrift gi nærmere bestemmelser om overtredelsesgebyr ved forsettlig eller uaktsomt brudd på lovens båndtvangsbestemmelser i § 6 første ledd, ved forsettlig eller uaktsomt brudd på forskrifter om båndtvang gitt med hjemmel i § 6 andre ledd og § 7, eller ved forsettlig eller uaktsomt brudd på bestemmelser gitt med hjemmel i §§ 11, 12 og 13.

I forskriften skal det fastsettes nærmere bestemmelser om beregning av overtredelsesgebyr.

Kongen kan i forskrift også gi nærmere bestemmelser om at andre offentlige myndigheter enn politiet, herunder kommunene, kan føre tilsyn med og utstede gebyr for overtredelse av bestemmelsene nevnt i første ledd.

Vedtak om overtredelsesgebyr er tvangsgrunnlag for utlegg».

2.2 Behov for overtredelsesgebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelser

Båndtvangsbestemmelser er viktige for å forebygge skade på beitedyr og vilt. Det er behov for mer effektiv håndheving av disse bestemmelsene for å redusere risikoen for skader på dyr og forhindre at hunder blir avlivet under angrep. I høringen i forbindelse med lovendringen ble det også pekt på et behov for et større spenn av virkemidler. I forbindelse med arbeidet med endringen av hundeloven kom det frem at mange opplevde at avliving av hund fremsto som straff for mange ulike lovbrudd. Dette var en del av begrunnelsen for at arbeidet med en lovendring startet. Det ble også uttrykt at det savnes effektive sanksjoner som kan medvirke til at sikringsbestemmelser etterleves.

Departementet så at ikke alle brudd på hundeloven eller forskrifter gitt i medhold av loven kvalifiserer til straff i form av bot eller fengsel. Det ble derfor innført en hjemmel i hundeloven § 25 a for å kunne forskriftsfeste administrative sanksjoner som bidrar til etterlevelse.

I høringen av endringen av hundeloven ble det foreslått en hjemmel for at overtredelsesgebyr kunne brukes ved brudd på bestemmelser av båndtvang i § 6 første ledd og bestemmelser gitt med hjemmel i § 6 andre ledd.] Etter høringen har departementet kommet til at det også bør kunne brukes på brudd på båndtvang etter forskrifter gitt med hjemmel i § 7. Hjemmelen, som ble vedtatt i forbindelse med endringen av hundeloven, er en forskriftshjemmel. Det vil si at det er nødvendig å vedta en forskrift for at ordningen med overtredelsesgebyr skal kunne benyttes.

Overtredelsesgebyr er en administrativ sanksjon. Videre er overtredelsesgebyr en reaksjon mot begåtte lovbrudd og skiller seg dermed fra forvaltningstiltak som skal skape et fremtidig oppfylleelsespress, som for eksempel tvangsmulkt. Det at det ikke brukes straff i form av bot eller fengsel vil kunne senke terskelen for å reagere på et brudd på båndtvangsbestemmelser der dette ikke har medført skade. Dette vil i sin tur kunne bidra til å styrke etterlevelsen av båndtvangsbestemmelsene, ved at det blir lettere å sanksjonere brudd på bestemmelsen. På denne måten vil overtredelsesgebyr kunne bidra til å forebygge farlige situasjoner med løse hunder.

For mindre alvorlige overtredelser av de nevnte bestemmelsene hvor det er relativt enkelt å kartlegge de fakta som er avgjørende for om overtredelsen har skjedd, foreslår departementet at også andre offentlige myndigheter, herunder kommunene, kan fatte vedtak om overtredelsesgebyr. Dette gjelder for eksempel dersom

hundeholderen lar hunden løpe løs uten bånd når båndtvang er påkrevd. Departementet har tydeliggjort at forskriftshjemmelen i § 24 a gjelder mulighet til å gi både tilsynsmyndighet og myndighet til bruk av overtredelsesgebyr til andre myndigheter enn politiet.

Flere kommuner har i høringen ytret at de mangler sanksjonsmuligheter for håndheving av båndtvang, og at overtredelsesgebyr vil kunne være et nyttig verktøy for dem.

2.3 Gjeldende regelverk

Hundeloven § 24 a lyder:

«Kongen kan i forskrift gi nærmere bestemmelser om overtredelsesgebyr ved forsettlig eller uaktsomt brudd på lovens båndtvangsbestemmelser i § 6 første ledd, ved forsettlig eller uaktsomt brudd på forskrifter om båndtvang gitt med hjemmel i § 6 andre ledd og § 7, eller ved forsettlig eller uaktsomt brudd på bestemmelser gitt med hjemmel i §§ 11, 12 og 13.

I forskriften skal det fastsettes nærmere bestemmelser om beregning av overtredelsesgebyr.

Kongen kan i forskrift også gi nærmere bestemmelser om at andre offentlige myndigheter enn politiet, herunder kommunene, kan føre tilsyn med og utstede gebyr for overtredelse av bestemmelsene nevnt i første ledd.

Vedtak om overtredelsesgebyr er tvangsgrunnlag for utlegg»

Hjemmelen for å kunne etablere forskrift om overtredelsesgebyr ble innført ved endringen av hundeloven som trådte i kraft 2022. Før denne bestemmelsen ble vedtatt var det kun hjemmel til å straffe en hundeholder for forsettlig eller uaktsom overtredelse av sikringsregler ved å ilegge bøter eller fengsel inntil seks måneder, jf. hundeloven § 28. §§ 4-7 jf. § 9 eller forskrifter eller enkeltvedtak etter §§ 6, 7,

Departementet anså at ikke alle brudd på hundeloven eller forskrifter gitt i medhold av loven kvalifiserer til straff i form av bot eller fengsel. Man så derfor at det kunne være behov for å innføre administrative sanksjoner som kunne bidra til etterlevelse av loven, uten at det illegges en straff.

Hundeloven har fortsatt en hjemmel til å følge opp overtredelser av hundeloven §§ 4–7 jf. § 9 eller forskrifter eller enkeltvedtak etter §§ 6, 7, 11, 12 med bot i hundeloven § 28. Denne hjemmelen håndheves av politiet.

3. Departementets vurdering

Formålet med å foreslå en forskrift om overtredelsesgebyr er å styrke etterlevelsen av båndtvangsbestemmelsene, ved at det blir lettere å sanksjonere brudd på sikringsbestemmelsene. På denne måten håper departementet å kunne bidra til å

forebygge at situasjoner oppstår hvor man tidligere har måttet benytte seg av mer inngripende virkemiddel, som for eksempel avlivning av hund. Etterlevelse av båndtvangsbestemmelsene er viktig og det vises til innspill fra beitenæringene under høringen av endringen av hundeloven, om at brudd på båndtvangsbestemmelser medfører risiko for skade på beitedyr. Flere kommuner har i samme høring ytret at de mangler sanksjonsmuligheter for håndheving av båndtvang, og at overtredelsesgebyr vil kunne være et nyttig verktøy for dem.

Overtredelsesgebyr er tenkt brukt der hvor det utelukkende er et brudd på båndtvangen uten at videre skade har skjedd. Departementet har derfor også videreført hjemmel for straff for overtredelse av de samme bestemmelsene. Dette kan være aktuelt når bruddet har medført større uønskede hendelser. Departementet vil bemerke at det ikke er adgang til å gi både overtredelsesgebyr og ilegge straff med hjemmel i § 28 for det samme konkrete forholdet.

Overtredelsesgebyr er en administrativ sanksjon og vil typisk være en sanksjon for mindre alvorlige forhold. Videre er overtredelsesgebyr en reaksjon mot begåtte lovbrudd og skiller seg dermed fra forvaltningstiltak som skal skape et fremtidig oppfyllelsespress, som for eksempel tvangsmulkt. Det at det ikke brukes straff i form av bot eller fengsel vil kunne senke terskelen for å reagere på brudd på båndtvangsbestemmelser der dette ikke har medført skade.

Forslaget innebærer at politiet og kommunene får vedtaksmyndighet til å ilegge overtredelsesgebyr for overtredelser av den generelle båndtvangsbestemmelsen i hundeloven § 6 første ledd, og forskrifter med hjemmel i hundeloven § 7 første ledd om særlig sikring av hund der tamrein beiter.

Hundeloven § 6 første ledd er en klar og absolutt regel som er begrunnet ut fra det særlige hensynet til andre dyr, som gjør seg særlig gjeldende i det aktuelle tidsrommet. Forskrifter vedtatte av statsforvalteren vil også gi tydelige bestemmelser for når hunder må være sikret i bestemte områder.

Overtredelse av båndtvangsbestemmelsene, der ingen andre skader har skjedd, er mindre alvorlige overtredelser hvor det er relativt enkelt å kartlegge avgjørende fakta for å kunne konstatere hvorvidt overtredelsen har skjedd. Gebyret må også ilegges på stedet siden det da er lettere å kartlegge fakta. Derfor mener departementet at det er rimelig at også andre offentlige myndigheter enn politiet skal kunne ilegge slike gebyr, i dette tilfellet kommunene.

Forslaget til forskrift vil også gi politidistriktenes forvaltningsenheter adgang til å ilegge et overtredelsesgebyr for brudd på regler om båndtvang i henhold til hundeloven § 6 første ledd.

Den foreslåtte forskriften vil kunne styrke det forvaltningsmessige sporet hos politiet, fremfor straffesporet når det gjelder brudd på båndtvang. Det vil sannsynligvis være en lavere terskel for å ilegge et overtredelsesgebyr enn å følge opp overtredelser av

båndtvang med straff siden det er mindre inngripende, men det vil likevel kunne bidra til en bedre etterlevelse. Det vil også bidra til å legge til rette for et mer forsvarlig hundehold.

Forslaget til forskrift gir konkret avgrensning på hvilke overtredelser som kan medføre overtredelsesgebyr, det vil si hundeloven brudd på § 6 første ledd, og forskrifter med hjemmel i hundeloven § 7 første ledd om særlig sikring av hund der tamrein beiter

Det er gitt en hjemmel i hundeloven § 6 annet ledd til å gi kommunale båndtvangsforskrifter. Under gjennomgangen av hundeloven ble departementet gjort oppmerksom på at mange kommunale forskrifter om båndtvang gikk utenfor det hundeloven ga de adgang til å fastsette. Det er imidlertid med ett unntak ingen klageadgang på slike forskrifter, og statsforvalterne har liten kapasitet til å følge opp slike forskrifter. Å gi kommunene adgang til å benytte overtredelsesgebyr ved brudd på disse forskriftene, vil derfor forsterke faren for at uhjemlede forskrifter håndheves.

For brudd på forskrifter med hjemmel i hundeloven § 6 annet ledd, som omhandler kommunale båndtvangsforskrifter, foreslås derfor to alternativer:

- 1 Det gis ikke anledning til bruk av overtredelsesgebyr ved brudd på kommunale forskrifter
- 2 Kommuner kan søke om at kommunen eller politiet kan anvende overtredelsesgebyr ved brudd på kommunale forskrifter. Søknaden sendes Landbruks- og matdepartementet, og i en slik søknad vil kommunen måtte legge frem sin lokale båndtvangsforskrift.

Departementet presiserer at når kommunene gis myndighet til å utstede overtredelsesgebyr, vil ikke dette medføre en overføring av politiets oppgaver til kommunene. Poenget er å gi kommuner som ønsker det, myndighet til å utføre tilsyn og ilegge overtredelsesgebyr, uten å pålegge dem tilsynsoppgaver.

Avgrensningen fremgår av forslaget til forskrift § 4.

Overtredelsesgebyr er tenkt brukt i tilfeller hvor det utelukkende foreligger et brudd på sikringsreglene, uten at videre skade har skjedd. Det finnes bestemmelser i hundeloven som gir adgang til å ilegge straff for overtredelse av de samme bestemmelsene. Dette kan være aktuelt å benytte seg av straffebestemmelsene i de tilfeller der overtredelsen har resultert i andre uønskede hendelser, for eksempel at en løs hund har forårsaket skade på dyr.

Forslaget legger opp til at overtredelsesgebyr «kan» ilegges. Beslutningen er dermed opp til fritt skjønn, og kan brukes av den som er tildelt myndighet der vedkommende mener det er hensiktsmessig. Menneskerettslovens forbud mot dobbelstraff innebærer at den vedtaksdyktige må foreta et valg av sanksjonsmiddel: enten å anmelde lovovertrедelsen til påtalemyndigheten eller selv å ilegge lovbrøtteren et overtredelsesgebyr. Hvis politiet henlegger en sak som den vedtaksdyktige har anmeldt, kan den vedtaksdyktige ilegge overtredelsesgebyr, men antagelig kun hvis

politiet begrunner henleggelsen med manglende kapasitet til å etterforske saken. I praksis vil det være mest aktuelt å ilegge overtredelsesgebyr ved mindre alvorlige overtredelser. For alvorlige overtredelser med store konsekvenser er anmeldelse og alminnelig straffeforfølgning mer hensiktsmessig.

Det følger av Høyesteretts praksis (Rt. 2012 s. 1942) at det kreves klar sannsynlighetsovervekt ved fastsettelse av administrative sanksjoner som har karakter av straff etter den Europeiske menneskerettighetskonvensjonen artikkel 6. Den vedtaksdyktige myndigheten bør derfor legge til rette for gode rutiner for å innhente beviser før illeggelsen av overtredelsen skjer.

I henhold til hundeloven § 24 a, må overtredelsen av sikringsreglene være forsettlig eller uaktsom. Forsett foreligger når noen foretar en overtredelse med hensikt eller med bevissthet om at handlingen sikkert eller mest sannsynlig dekker gjerningsbeskrivelsen eller holder det for mulig at handlingen dekker gjerningsbeskrivelsen og likevel velger å handle selv om dette skulle være tilfelle. Forsett foreligger selv om lovovertrederen ikke er kjent med at handlingen eller unnlatelsen rammes av gjerningsbeskrivelsen i en bestemmelse som omfattes av den foreslåtte forskriften § 4. En handling er uaktsom når noen handler i strid med kravet til forsvarlig opptreden og som ut fra sine personlige forutsetninger kan bebreides for handlingen. Både forsett og uaktsomhet er definert i straffeloven, og departementet viser til disse definisjonene for øvrig.

Departementet anser at det er hensiktsmessig å knytte overtredelsesgebyret til rettsgebyret og et visst antall rettsgebyr. På den måten vil gebyret bli regulert i samsvar med prisvekst. Dersom gebyret settes til et bestemt kronebeløp må dette antakelig tas opp til vurdering fra tid til annen, dersom gebyret fortsatt skal være effektivt. Ulempen med å knytte det til rettsgebyr, er tilfeller der bruddet skjer i et tidsrom der gebyret endres, og at det kan bli usikkerhet om hvilken sats som gjelder. Dette kan eventuelt avhjelpes med klare føringer for hvilket beløp som skal benyttes i slike tilfeller. Det bør derfor fremgå av vedtakene at det er det rettsgebyret som gjaldt på tidspunktet da overtredelsen skjedde som gjelder. Da unngås det at det endrede rettsgebyret får tilbakevirkende kraft. Overtredelsesgebyr blir i utkastet til forskrift § 3 bokstav a definert som et pengebeløp som en ansvarlig person blir pålagt å betale til statskassen.

I henhold til forskrift om offentlig parkeringsgebyr § 3 vil gebyrer i forbindelse med parkeringsovertredelser håndhevet av politiet tilfalle staten, ved bruk av blanketter fra Statens innkrevingssentral. Gebyrer i forbindelse med kommunal håndheving vil imidlertid tilfalle kommunen.

Departementet ber om innspill på om det en slik løsning der gebyret tilfaller kommunen også hadde vært hensiktsmessig i dette tilfellet, eller om gebyret uansett bør tilfalle staten i slike tilfeller.

Departementet har vurdert en hjemmel for å kunne holde tilbake personer som har overtrådt sikringsreglene så lenge vedkommende ikke oppgir tilstrekkelige opplysninger om navn, adresse og fødselsdato, på lik linje med yrkestransportlova § 33. Denne bestemmelsen gir billettkontrollører hjemmel til å holde personer tilbake frem til politiet kommer til stedet. Det fremgår forarbeidene til bestemmelsen at dersom politiet ikke har anledning til å komme på kort varsel, «kan kontrollørane ikkje halde ein person tilbake» ([Ot.prp. nr. 74 \(2001–2002\) s. 35](#)). Departementet har kommet frem til at dette ikke er en hensiktsmessig bestemmelse i dette tilfellet, ettersom det i mange ofte vil kunne være lange avstander som vil kunne innebære at personer måtte ha blitt holdt tilbake over lang tid.

Vedtak om overtredelsesgebyr er et enkeltvedtak og saksbehandling vil omfattes av forvaltningsloven.

4. Merknader til forskriftsutkastet

Til § 1 formål

Formålet med forskriften er å bidra bedre etterlevelse av regler om båndtvang gitt i lov om forsvarlig hundehold med tilhørende forskrifter.

Forskriften skal også bidra til forutsigbar, effektiv og ensartet bruk av overtredelsesgebyr.

Til § 2 Vedtaksmyndighet, saksbehandling og klage

Bestemmelsens første ledd sier at det er politiet og kommunene som tildeles myndighet til å treffe vedtak om overtredelsesgebyr for overtredelser av båndtvangsbestemmelsene i hundeloven § 6 første ledd og § 7 etter denne forskriften.

Kommunen kan søke om at kommunen (og politiet) tildeles myndighet til å utstede overtredelsesgebyr ved brudd på kommunale forskrifter gitt med hjemmel i § 6 andre ledd.

Kommunal håndheving skal utføres av personell ansatt i kommunen eller på oppdrag på vegne av kommunen.

Overtredelsesgebyr ilegges på stedet. Krav om forhåndsvarsel etter forvaltningsloven § 16 kommer ikke til anvendelse jf. forvaltningsloven § 44 fjerde ledd.

Saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven kapittel II–VI og reglene om administrative sanksjoner i forvaltningsloven kapittel IX gjelder for øvrig.

Til § 3 definisjoner

Overtredelsesgebyr er definert som en administrativ sanksjon i form av et nærmere fastsatt pengebeløp den ansvarlige for en overtredelse pålegges å betale til statskassen.

Det foreslås å benytte rettsgebyr (R) som betalingsenhet, og R er definert under bokstav b. Per 2025 er ett R satt til 1314 kr.

Hundeholder er definert likt som hundeholder etter lov om forsvarlig hundehold. Det følger av hundeloven § 2 bokstav a at en hundeholder er definert som «den som eier eller har tatt omsorg for eller hånd om en hund for kortere eller lengre tid».

Definisjonen omfatter både den som eier hunden, den som i juridisk forstand besitter den uten å være eier, og den som har tatt omsorg for eller hånd om hunden for kortere eller lengre tid. Definisjonen dekker både innehaveren av en kennel hvor hunden er satt inn, og den som tar hånd om en hund uten vederlag. Selv om begrepet hundeholder etter definisjonen er omfattende, har det en nedre grense. Rent tilfeldig kontakt med hunden vil ikke gjøre at vedkommende blir regnet som hundeholder. Det vises for øvrig til omtale i Ot.prp. nr. 48 (2002-2003).

Til § 4 overtredelser som kan sanksjoneres med overtredelsesgebyr

Bestemmelsens *første ledd bokstav a og b* lister opp hvilke overtredelser som kan sanksjoneres med overtredelsesgebyr.

Det fremgår av bestemmelsen at lovovertreder *kan* ilegges et overtredelsesgebyr. Ansvarlig myndigheten har således *ingen plikt* til å ilegge overtredelsesgebyr selv om vilkårene er oppfylt, jf. opportunitetsprinsippet.

Når det ilegges overtredelsesgebyr, bør vedtaket henvise både til den aktuelle lovbestemmelsen eller forskriftsbestemmelsen om båndtvang og til § 4 i denne forskriften.

For alvorlige overtredelser med store konsekvenser, er anmeldelse og alminnelig straffeforfølgning mer hensiktsmessig.

Bestemmelsen er uttømmende for hvilke overtredelser som kan resultere i overtredelsesgebyr.

Første ledd bokstav a viser til hundeloven § 6 første ledd, som gir en alminnelig regel om båndtvang over hele landet i tiden 1. april til 20. august. Videre vises det til brudd på forskrift med hjemmel i hundeloven § 7 første ledd om særlig sikring av hund der tamrein beiter. Statsforvalteren kan gi forskrift om at hunder skal holdes i bånd eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet når hensynet til reindriften tilsier det jf. hundeloven § 7 første ledd tredje setning. Ansvarlig myndighet kan ved overtredelse av forskrift gitt med hjemmel i hundeloven § 7 første ledd tredje setning, ilegge hundeholderen som er ansvarlige for overtredelsen et overtredelsesgebyr.

Første ledd bokstav b viser til hundelovens § 6 annet ledd, som gir hjemmel for at kommunene kan gi forskrift om at hunder skal holdes i bånd eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet på visse steder eller i visse situasjoner opplistet i bokstav a-f. Bokstav a til d har til formål å beskytte andre mennesker, bokstav e og f har til formål å beskytte husdyr om definert i hundeloven § 2 bokstav c, og vilt under ekstraordinære forhold. Det fremgår at kommunen kan søke om myndighet til å anvende overtredelsesgebyr ved brudd på kommunale forskrifter som utvider båndtvangen som fremgår av § 6 første ledd. Søknaden sendes Landbruks- og matdepartementet og må vedlegges den aktuelle forskriften.

Bestemmelsens andre ledd sier at der kommunene er tildelt myndighet etter søknad, vil også politiet kunne utstede overtredelsesgebyr på den aktuelle forskriften

Til § 5 utmåling av overtredelsesgebyr

Det foreslås kun faste satser overtredelsesgebyr for overtredelser av båndtvang. Ved overtredelse av følgende bestemmelser kan den med vedtaksmyndighet etter forskriften § 3 utmåle overtredelsesgebyr etter fast sats på 1 R for overtredelser etter både § 5 bokstav a, b og c. Ved gjentatte overtredelser foreslås det at det kan utmåles et overtredelsesgebyr på 2 R.

Til § 6 Betaling

Fristen for å betale overtredelsesgebyr er 30 dager fra vedtakets dato, med mindre annet er fastsatt i vedtaket. Dersom overtredelsesgebyret ikke blir betalt ved forfall, påløper forsinkelsesrenter i samsvar med lov 17. desember 1976 nr. 100 om renter ved forsinket betaling m.m.

Endelig vedtak om overtredelsesgebyr er tvangsgrunnlag for utlegg.

Til § 7 Ikraftttredelse

Forskriften trer i kraft straks

5. Økonomiske- og administrative vurderinger

Konsekvenser for lovovertreder

Bruk av overtredelsesgebyr vil virke inngripende på overtreder. Når overtredelsesgebyr tas i bruk, vil imidlertid noen lovovertredere bli ilagt overtredelsesgebyr i stedet for å bli meldt til politiet. Det vil normalt oppleves som mindre inngripende å bli ilagt et overtredelsesgebyr enn å gjennomgå en straffesak. Andre, som hittil ikke er blitt anmeldt, kan nå bli ilagt et overtredelsesgebyr.

Konsekvenser for politiet og kommunene

Når overtredelsesgebyr tas i bruk, vil det både kunne kreve og frigjøre ressurser hos politiet og kommunene. Ileggelse av overtredelsesgebyr vil kreve ressurser til opplæring av tilsynspersonell, herunder i vurderingen av skyldspørsmålet. Kommunene vil kunne velge å ilagge overtredelsesgebyr fremfor å anmelde forholdet.

Overtredelsesgebyr overføres direkte til statskassen og vil derfor ikke gi kommunene eller politiet noen økonomisk fordel. Se likevel forslag om at overtredelsesgebyr ilagt av kommunen kan tilfalle kommunen.